

Я в камені згубив своє обличчя
Колись. Та камінь часом ожива
Колись. А ніч до себе кличе —
На жнива.

Нехай тремтять в руках старечих
Зірки. О, вони не знають болю.
А простір падає на плечі
Поволі,
Мов зачарований падінням.